

HET HUIS VAN DE TIJD

LAURA MANCINELLI

UIT HET ITALIAANS VERTAALD DOOR LINDA PENNING

zirimiri press

Het roze huis

Waarom had hij het gekocht? Wat moest hij eigenlijk met dat grote huis, dat nog slechts hier en daar zijn roze pleisterwerk vertoonde, als een overblijfsel van vroegere schoonheid?

Waar had hij dat huis voor nodig?

Het was zeker niet uit vermoeidheid dat hij op een schampsteen aan de rand van de weg zat, met zijn regenjas opgevouwen over zijn knieën, en naar het roze huis keek dat op de heuvel boven de vallei uittorende. Het was een koude dag in april en er woei een scherpe en straffe noordenwind, waarin de halmen golfden als de zee. Een enkele brutale paar-denbloem liet zijn glanzende geel wedijveren met de kleur van de zon.

De zwaluwen waren nog niet teruggekeerd.

Hij zat op die schampsteen te malen over een knagende ergernis, die hem de wenkbrauwen deed fronsen boven zijn peinzende blik. Hij was ontstemd over zichzelf, over het roze huis, over de hele wereld. En vooral over zijn auto, die het juist daar had begeven, precies op de plek waar hij niet wilde verblijven, in dat dorp waar hij op zijn vrije ochtend in grote haast naartoe was gereisd om een document af te halen bij de gemeente.

Want dat was zijn dorp.

De schilder Orlando woonde sinds lang in de stad en zijn

dorp was hem vreemd geworden. Hij ging er niet graag heen. En als hij erheen ging, zoals nu voor een document of met Allerzielen om het graf van zijn ouders te bezoeken, moest hij zich over een zekere weerzin heen zetten. Dan zorgde hij altijd dat hij zo snel mogelijk weer vertrok. Waarom dat zo was, wist hij zelf ook niet.

Maar waarom had hij het dan gekocht? En wat zou hij ermee doen?

Hij keek naar het overgebleven pleisterwerk, vol met fijne barstjes die naar beneden toe breder uitliepen en in het dichte gebladerte van het oude glaskruid verdwenen.

En hoe restaureerde je in godsnaam een huis dat zo groot en complex was en zelfs een ronde toren had, waar vermoedelijk een wenteltrap in zat?

Hij stond op van de steen, nam de jas onder zijn arm en liep het pad af dat naar de voordeur leidde. Vandaar schatte hij, met grote passen over het bemoste tuinpaadje, de merkwaardige omtrek van het huis, zijn blik naar boven, op de verweerde muren van het oude bouwwerk gericht.

Zijn huis.

Hij stak zijn hand in het vochtige glaskruid met een gebaar uit andere tijden, toen hij als kind met zijn hand de vorm van de grote massieve muurstenen aftastte onder de woekerplant, die wortelde in het beetje opgehoopte aarde in de voegen, daar waar het pleister overging in het ruwe steenwerk van het basement.

En ook nu voelde hij, met de grote hand van een volwassene, de onmiskenbare vorm van de stenen, en glimlachte.

Hij glimlachte, kijkend naar de muur als naar een dierbaar gezicht, glimlachte naar de blaadjes die, door de wind bewogen, hun zilverige onderzijde toonden.

Zijn ergernis bracht hem weer terug. Waarom in vredesnaam had hij het gekocht? Waarom had zijn auto het precies daar begeven, op dat punt, in de hoofdstraat van zijn dorp? En terwijl zijn auto in reparatie was – een klus van een paar uur – had hij het voorlopige koopcontract voor dat huis getekend. Een huis dat hij nooit had gewild en waarvan hij nooit zou weten wat hij ermee aan moest. Dat had hij gedaan, terwijl een ander, een normaal mens, zou zijn gaan koffiedrinken en de krant gaan lezen.

Eigenlijk was hij ook gaan koffiedrinken, in het enige eethuis van het dorp, dat als café diende, maar nog altijd het aanzien en de inrichting en functie bewaarde van een eethuis annex pension, het pension van Placido. En het was ook helemaal aan Placido te wijten dat hij in deze zaak was beland. Die bemoeial van een Placido!

In feite had Placido alleen geantwoord op zijn vraag naar nieuws uit het dorp, een achteloos gestelde vraag zonder werkelijke interesse. Want wat kon het hem schelen wat er in het dorp gebeurde? Al zo veel jaren had hij het uit zijn leven gebannen. Hij had het zomaar gevraagd, alleen om geen stilte te laten vallen toen Placido hem had begroet met zijn overdreven 'Kijk eens wie we daar hebben!'; en zo had hij, hem de hand schuddend en gewoon omdat hij niets wist te zeggen, gevraagd: 'Nog iets nieuws in het dorp?'

Zo was het gebeurd. Placido had hem, onder het bedienen van de koffiemachine, geheel onbekommerd geantwoord dat

dat huis te koop stond, het huis van de schooljuf. Dat herinnerde hij zich toch? Dat grote huis aan het eind van het dorp ... Waarop hij, zijn koffie drinkend, had geantwoord: 'En of ik me dat herinner.'

Die woorden waren genoeg geweest. De rest was vanzelf gegaan, alsof hij in die hele zaak slechts een toeschouwer was geweest: de landmeter die de verkoop van het huis regelde was binnengekomen om koffie te drinken, ze hadden erover gesproken, hij had zich laten ontvallen dat hij het graag weer eens zou zien, de ander had aangeboden hem er met de auto heen te brengen. Die vervloekte Placido!

Maar wat had Placido er uiteindelijk mee te maken? Hij had verder niets meer gezegd, zich niet met hun gesprek bemoeid. Nee, hij was zelfs tussen de tafeltjes gaan rondlopen om schone asbakken neer te zetten. Misschien wel zonder te luisteren.

Zo was hij in de auto van de landmeter gestapt om dat huis te gaan bekijken; hij moest toch wachten tot de reparatie van zijn auto klaar was. Dat duurde nog een uurtje. En daar ter plekke, op de auto van de landmeter, had hij het voorlopige koopcontract en een cheque voor de aanbetaling getekend.

En nu was het huis van hem.

Terwijl hij zijn ogen over de rand van het steenwerk liet glijden, ontdekte hij een cementlaag die schaarser begroeid was en zicht gaf op een stuk muur van recente makelij. Hij bleef verbijsterd staan. Daar, halverwege de muur, precies daar, moest de deur naar de moestuin hebben gezeten. En rechts

van de deur verrees ooit een prachtige laurierboom, de mooiste van het dorp, waar hij zijn kinderdromen omheen had gesponnen, en niet zozeer omdat de bladertakken zelfs hartje winter ongevoelig bleven voor de kou, maar omdat hem was verteld dat met die bladeren dichters, kunstenaars, grootheden werden gekroond: het met laurier gekroonde hoofd van Vergilius dat hij op de kaft van de Aeneis had gezien, was hij nooit meer vergeten en kwam hem altijd in gedachten als hij zo'n boompje zag.

De laurier was weg. Iemand had hem omgehakt. En ook de deur naar de moestuin was weg; daar bevond zich alleen een cementmuur met een brandnetelstruik ervoor. Die boog hij met zijn voet opzij en trok hem zonder op het branden te letten met zijn handen uit, totdat hij een prille uitloper zag die zich een weg tussen de keitjes had gebaand. Voorzichtig maakte hij hem vrij en vond de stronk van de laurier, die bij de voet was afgezaagd. Hij keek ernaar als naar een teruggevonden diefstalruit. Uit de verwilderde tuin haalde hij een stokje en stak het bij de laurierstronk in de grond, naast de tere uitloper die zijn eerste blaadjes leek te gaan vormen.

Die laurierboom was, met het huis van de schooljuf, nu van hem.